

Живодраг Живковић

Песник лирске експанзије

(Есад П. Екиновић: „ПОКУШАЈ РАВНОТЕЖЕ“; песме; издавач: Народно свеучилиште града Загреб)

Жири књижевног натјечаја Фонда А. Б. Шимић у Загребу наградио је објављивањем збирке песама (поред поезије неких млађих хрватских песника) Есада П. Екиновића, нашег суграђанина, дакле, младог човека којег познајете, и који више од деценије делује као песник у Зеници, и по ономе што пише (и чини у име достојанства поезије), рекли бисмо да гаји сублимније додире са њом, за разлику од споменарског и дневничарског бележења других који без праве потребе (и дара) као трабанти крећу за њим.

Својом првом песничком књигом „Покушај равнотеже“ Е. П. Екиновић се оглашава као песник који има сасвим одређену поетску линију, која га не исцрпљује и која транспарира суздржано и мирно (али и трагично) једно аутохтоно лирско виђење света. Ако се за неке авангардне француске песнике данас (рецимо: Ален Боскеа, Рене Шара, Анри Мишоа, Пјера Еманијела и др.) чијој је поетској вокацији блиско Екиновићево певање, може рећи да су њихова песничка сагласја покушај ДА СЕ ПРОШИРИЊЕМ ГРАНИЦА ЉУДСКОГ ВРЕМЕНА ИЗБЕГНЕ СУДБИНА, наш песник у својој лирској експанзији, чини нам се, иде даље, тј. прави настрадаје на њу, јер дубоко замишљен ослушкује дамарање века.

„Слушао сам музику
стварања света
У светој тишини.
Звезде су се селиле у срж
мога стабла
Земља је љубила небо.
Никад више, ништа више
Не може излечити те ране.“

Ако се послужимо Хајдегером да је „поезија установљивање битка кроз реч“, ми хоћемо да скренемо пажњу будућим читаоцима Екиновићеве поезије да је то песник који у метафизичком расветљавању бића изнутра хоће у сваком тренутку да приближи почетак и крај, корен зла и чаробну магију лепоте, сјај и понор, вечност и судбину. У најлепшим својим тренуцима његове песме су крик човека који хоће поново да пронађе своју изгубљену исконску слободу.

„Слободи верују само они
Који имају снаге да је се
одрекну
Слобода је бекство од
свеопћег.“

Окренут својим унутрашњим просторима, боравећи у свом паклу, овај песник, у ствари, жели да пређе изван (ен декорс), да би у бескрајном сабирању времена скрио путеве на де у онтолошком смислу, јер „немогуће“ довршити песму (а

не бити и сам с несмом довршен), јер „живот је тај заразан и леп“.

У формалном смислу његов стих плени сажетошћу, мисли су имплициране језгровито, без хира и језичког трансa, коме често не одоле и већи песници. Али у опасном сукобу са двојником, и осећајући моралну одговорност пред руглом савременог света, Екиновић на моменте да каже „свете истине“ кида лирски вез, а нуди толу мисао, која се из облика поезије може развући у прозу, и она тада бива само коментар, без оне fine лирске плазме, коју он тако зналачки и вешто понекад уме да транспонује, као на пример у овим верзама:

„Господарице моје пустињске
постеље,
Господарице мојих сретних
дана.

Господарице мојих
странпутица ноћи,
Време пролази, време
покреће
Збуњеност света у нашу
И ми више нисмо под истим
знаком
Радости дечјег лица
Већ под знаком оне
тајанствене свеобухватне
Речи неизговорене.“

Есад П. Екиновић својом првом збирком песама враћа наду у боље дане поезије. Честитамо.